

Arrest

nr. 290 629 van 20 juni 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. BERKMOES
Amerstraat 121
3200 AARSCHOT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 4 februari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 januari 2023 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. BERKMOES verschijnt voor verzoeker en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 januari 2023 legde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) aan verzoeker het bevel op om het grondgebied te verlaten.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De heer: de V., V. M., geboren te P., op [...]1984 onderdaan van Nederland wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten met het oog op een tussenstaatse overbrenging zonder instemming waardoor er geen termijn om het grondgebied te verlaten kan worden toegestaan

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid, 3°, artikel 43§1, 2° en artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak/inklimming/valse sleutels, feiten waarvoor hij op 06.12.2017 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 12 maanden met 3 jaar uitstel.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 29.03.2018 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen tot een werkstraf van 180 uren (of vervangende gevangenisstraf van 18 maanden)

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, deelname aan bendevoorming, diefstal, poging tot misdad, verkrachting op meerderjarige, feiten waarvoor hij op 15.07.2020 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 8 jaar + 10 jaar ter beschikkingstelling van de regering.

Uit het vonnis blijkt dat de feiten zeer ernstig en totaal ontoelaatbaar zijn. Betrokkene kon zijn seksuele driften niet onder controle houden en hield geen enkele rekening met andermans fysieke, psychische en seksuele integriteit. Betrokkene heeft zonder scrupules geschikte slachtoffers gevisieerd en achtervolgd om hen vervolgens te verkrachten, minstens dit te pogen, waarbij hij één van de slachtoffers (die hij voorafgaandelijk had gedrogeerd om de feiten van verkrachting en aanranding van de eerbaarheid te kunnen plegen) op de koop toe nog goederen ontvreemde om vervolgens met de ontvreemde bankkaart doodleuk geldafhalingen te doen. Het is duidelijk dat betrokkene als een roofdier op de loer ligt om op een geschikt ogenblik te kunnen toeslaan en dat hij daarbij geen enkel oog heeft voor de ernstige en traumatiserende gevolgen voor zijn slachtoffers. De feiten hebben niet alleen een ernstige impact op de slachtoffers en hun naasten, maar ook op de samenleving in haar geheel, omwille van het feit dat door het plegen van dergelijke feiten het gevoel en vrees ontstaat dat vrouwen in het algemeen en jonge nietvergezeld vrouwen in het bijzonder zich niet meer veilig in de openbare ruimte kunnen bewegen.

Het herhaald karakter van de feiten en de vaststelling dat betrokkene er niet voor terugschrok om één van zijn slachtoffers ook nog op andere manieren te victimiseren, tot en met het herhaaldelijk afhaken van gelden met haar ontvreemde bankkaart, getuigt van weinig schaamte en spijt.

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten (diefstal met braak/inklimming/valse sleutels, diefstal met geweld of bedreiging, deelname aan bendevoorming, diefstal, poging tot misdad, verkrachting op meerderjarige) en hun herhalend karakter concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij minstens sinds 15.12.2020 in het Rijk verblijft en dat hij geen aanvraag heeft ingediend voor een verblijf van meer dan 3 maanden in de hoedanigheid van burger van de Europese Unie

Artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: gezien voorgaande en gelet op het gegeven dat betrokkene het voorwerp uitmaakt van een tussenstaatse overbrenging, wordt aan betrokkene geen termijn toegekend om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Betrokkene werd op 16.01.2023 gesproken door een terugkeerbegeleider van DVZ en verklaarde dat hij akkoord gaat met een terugkeer naar Nederland. Hij verklaarde sinds 2014 in België te zijn. Hij kwam naar België met zijn paspoort en zijn identiteitskaart. Hij verklaarde geen medische problemen te hebben. Betrokkene verklaarde een duurzame relatie te hebben met S. S. Zij is woonachtig in Antwerpen en heeft de Belgische nationaliteit. Hij verklaart geen familie te hebben. Betrokkene stelt 3 minderjarige kinderen te hebben in België, deze zijn woonachtig bij hun moeder en zijn voormalige partner O. K. De kinderen

zijn in het afgelopen jaar 1 x op bezoek geweest in de gevangenis. Verder verklaarde hij nog 4 andere kinderen te hebben in Nederland of Suriname.

Uit de verklaringen van de betrokkene blijkt dat hij een partner in België heeft. Betrokkene woont echter niet officieel samen met zijn partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Daarnaast wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en is er dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het koppel kan hun relatie altijd verderzetten in Nederland of elders.

Betrokkene verklaarde 3 minderjarige kinderen te hebben in België, er werd geen enkel bewijsstuk voorgelegd dat aantoonde hoe hij invulling geeft aan het gezins- en/of familieleven met zijn kinderen, noch wordt aangetoond dat hij een sterke band zou hebben met zijn kinderen. Hij toont niet aan of hij bijdraagt aan het onderhoud van de kinderen, of hij deelt in de beslissingen over de opvoeding van de kinderen, of u, ook regelmatig telefonisch contact met hen onderhoudt, et cetera. Uit de historie van de gevangenis blijkt dat de kinderen het afgelopen jaar slechts 1 keer op bezoek kwamen in de gevangenis. Het feit dat hij kinderen had in België, heeft hem er alleszins niet van weerhouden om meermaals strafbare feiten te plegen. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn kinderen, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden.

Gezien deze overwegingen worden zijn familiale belangen dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Dat de uitoefening van zijn familieleven met zijn kinderen die in België verblijven, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van zijn eigen buitensporig misdadig gedrag. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar zijn familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen.

Gelet op voorgaande, wordt op eerste zicht geen schending van het artikel 8 EVRM aangenomen.

Betrokkene verklaart in zijn hoorrecht geen redenen te hebben om niet naar Nederland te kunnen terugkeren. Betrokkene verklaart geen ziekte te hebben die hem belemmert om te reizen en of naar Nederland terug te keren. Betrokkene haalt geen angsten aan in het kader van art. 3 van het EVRM. Een schending van art. 3 van het EVRM kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

Op 31 januari 2023 legde de gemachtigde aan verzoeker eveneens een inreisverbod op van 10 jaar.

Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*"Aan de Heer ;
Naam. D. V.
Voornaam: V. M.
Geboortedatum: [...]1984
Geboorteplaats: P.
Nationaliteit: Nederland*

wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 23.01.2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 44nonies van de Wet 15/12/1980:

☐ *Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.*

Het persoonlijke gedrag van betrokkene toont een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging aan voor de openbare orde of de nationale veiligheid:

hij heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak/inklimming/valse sleutels, feiten waarvoor hij op 06.12.2017 werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 12 maanden met 3 jaar uitstel.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 29.03.2018 werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Antwerpen tot een werkstraf van 180 uren (of vervangende gevangenisstraf van 18 maanden)

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, deelname aan bendevoorming, diefstal, poging tot misdaad, verkrachting op meerderjarige, feiten waarvoor hij op 15.07.2020 werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 8 jaar + 10 jaar ter beschikkingstelling van de regering.

Uit het vonnis blijkt dat de feiten zeer ernstig en totaal ontoelaatbaar zijn. Betrokkene kon zijn seksuele driften niet onder controle houden en hield geen enkele rekening met andermans fysieke, psychische en seksuele integriteit. Betrokkene heeft zonder scrupules geschikte slachtoffers gevisieerd en achtervolgd om hen vervolgens te verkrachten, minstens dit te pogen, waarbij hij één van de slachtoffers (die hij voorafgaandelijk had gedrogeerd om de feiten van verkrachting en aanranding van de eerbaarheid te kunnen plegen) op de koop toe nog goederen ontvreemde om vervolgens met de ontvreemde bankkaart doodleuk geldafhalingen te doen. Het is duidelijk dat betrokkene als een roofdier op de loer ligt om op een geschikt ogenblik te kunnen toeslaan en dat hij daarbij geen enkel oog heeft voor de ernstige en traumatiserende gevolgen voor zijn slachtoffers. De feiten hebben niet alleen een ernstige impact op de slachtoffers en hun naasten, maar ook op de samenleving in haar geheel, omwille van het feit dat door het plegen van dergelijke feiten het gevoel en vrees ontstaat dat vrouwen in het algemeen en jonge niet-vergezelde vrouwen in het bijzonder zich niet meer veilig in de openbare ruimte kunnen bewegen.

Het herhaald karakter van de feiten en de vaststelling dat betrokkene er niet voor terugschrok om één van zijn slachtoffers ook nog op andere manieren te victimiseren, tot en met het herhaaldelijk afhaken van gelden met haar ontvreemde bankkaart, getuigt van weinig schaamte en spijt.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen.

Betrokkene werd op 16.01.2023 gesproken door een terugkeerbegeleider van de DVZ en verklaarde dat hij akkoord gaat met een terugkeer naar Nederland. Hij verklaarde sinds 2014 in België te zijn. Hij kwam naar België met zijn paspoort en zijn identiteitskaart. Hij verklaarde geen medische problemen te hebben. Betrokkene verklaarde een duurzame relatie te hebben met S. S. Zij is woonachtig in Antwerpen en heeft de Belgische nationaliteit. Hij verklaart geen familie te hebben. Betrokkene stelt 3 minderjarige kinderen te hebben in België, deze zijn woonachtig bij hun moeder en zijn voormalige partner O. K. De kinderen zijn in het afgelopen jaar 1 x op bezoek geweest in de gevangenis. Verder verklaarde hij nog 4 andere kinderen te hebben in Nederland of Suriname.

Uit de verklaringen van de betrokkene blijkt dat hij een partner in België heeft. Betrokkene woont echter niet officieel samen met zijn partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Daarnaast wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en is er dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het koppel kan hun relatie altijd verderzetten in Nederland of elders.

Betrokkene verklaarde 3 minderjarige kinderen te hebben in België, er werd geen enkel bewijsstuk voorgelegd dat aantoonde hoe hij invulling geeft aan het gezins- en/of familieleven met zijn kinderen, noch wordt aangetoond dat hij een sterke band zou hebben met zijn kinderen. Hij toont niet aan of hij bijdraagt aan het onderhoud van de kinderen, of hij deelt in de beslissingen over de opvoeding van de kinderen, of u, ook regelmatig telefonisch contact met hen onderhoudt, et cetera. Uit de historie van de gevangenis blijkt dat de kinderen het afgelopen jaar slechts 1 keer op bezoek kwamen in de gevangenis. Het feit dat hij kinderen had in België, heeft hem er alleszins niet van weerhouden om meermaals strafbare feiten te plegen. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn kinderen, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden.

Gezien deze overwegingen worden zijn familiale belangen dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Dat de uitoefening van zijn familieleven met zijn kinderen die in België verblijven, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van zijn eigen buitensporig misdadig gedrag. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar zijn familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Gelet op voorgaande, wordt geen schending van het artikel 8 EVRM aangenomen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, is een inreisverbod 10 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert tegen de eerste bestreden beslissing de schending aan van artikel 43, § 1 juncto artikel 45 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM)

Hij licht het middel toe als volgt:

“1. De genomen beslissing is genomen op basis van artikel 43, § 1, 2° Wet 15.12.1980.

Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren:

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid”.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een dergelijke beslissing te nemen moet hij rekening houden met (art. 43 § 2 Wet 15.12.1980):

- de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk,*
- zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk*
- en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.*

Verdere duiding wordt gegeven in artikel 45 Wet 15.12.1980:

- de redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden (§1),*
- de beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid (§2),*
- eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen (§ 2),*
- het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd (§ 2).*

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op een correcte en volledige feitenvinding (R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.), De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Het hiermee samenhangende evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184).

2.

De verwerende partij tracht aan de hoger gestelde bepalingen tegemoet te komen door:

- te wijzen op een aantal veroordelingen
- en daaruit de conclusie te trekken dat verzoeker een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging betekent voor een fundamenteel van belang van de maatschappij.

3.

Met betrekking tot de redengeving in de genomen beslissing moet verzoeker het volgende vaststellen:

Inzake het facultatief karakter van de weigering

4.

Artikel 43 § 1 Wet 15.12.1980 bepaalt dat om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid de minister of zijn gemachtigde de verblijf van verzoeker kan weigeren. Verwerende partij laat na – en schendt bijgevolg de materiële motiveringsverplichting – aan te duiden waarom moet overgegaan worden tot weigering.

Het is niet omdat verzoeker voldoet aan de voorwaarden tot weigering zoals meer concreet beschreven in artikel 45 Wet 15.12.1980 dat daaruit 'per definitie' volgt dat tot een weigering moet overgegaan worden. Het voldoen aan de bepalingen van artikel 43 § 2 en artikel 45 Wet 15.12.1980 is een noodzakelijke voorwaarde opdat de weigering – indien ze wordt genomen - rechtsgeldig zou zijn, maar indien daaraan voldaan is - zoals verwerende partij tracht aan te tonen – volgt hieruit niet automatisch een weigering. Dat is juist het facultatief karakter.

Daartoe zal verwerende partij moeten aantonen waarom de weigering toch genomen werd.

Verwerende partij blijft hier in gebreke.

Inzake de voorafgaande veroordelingen

5. Verwerende partij lijst overvloedig het gerechtelijk verleden van verzoeker op.

Zowel wetgever als rechtspraak maken duidelijk dat een loutere schending van een nationale rechtsregel of een strafrechtelijke veroordeling op zich onvoldoende is. Er mag dus geen automatische uitzetting/weigering volgen na een bepaalde veroordeling. Zoals hiervoor gezegd, dat is juist het facultatief karakter.

Wel kan de overheid verwijzen naar de veroordeling(en) indien de omstandigheden die tot een veroordeling hebben geleid, wijzen op het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging voor de openbare orde vormt .

6. Artikel 45 § 2 Wet 15.12.1980 stelt dat het evenredigheidsprincipe moet nageleefd worden en de weigering uitsluitend gebaseerd dient te zijn op het persoonlijk gedrag van het familielid: het gedrag van het familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn.

7.

Verwerende partij beperkt zich tot het volgende:

“Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten (...) en hun herhalend karakter concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij”.

In de eerst plaats merkt verzoeker op dat de Administratie spreekt over ‘een gevaar kan betekenen’. De wet vereist geen potentieel gevaar of mogelijks gevaar, maar een vaststaand gevaar.

Ten tweede, motiveert de verwerende partij haar standpunt enkel uit de opgelopen veroordelingen zonder enige verdere duiding waarom hic et nunc er een gevaar voor de maatschappij is dat actueel, voldoende ernstig en reëel is.

De motiveringsplicht is geschonden.

In dit kader dient melding te worden gemaakt van de rechtspraak van het Hof van Justitie in haar arrest van 31 januari 2006, C-503/03, die het volgende stelt:

“[...] L'existence d'une condamnation pénale ne peut ainsi être retenue que dans la mesure où les circonstances qui ont donné lieu à cette condamnation font apparaître l'existence d'un comportement personnel constituant une menace actuelle pour l'ordre public (arrêts Bouchereau, précité, point 28, et du 19 janvier 1999, Calfa, C-348/96, Rec. p. I-I 1, point 24). [...]” (Hof van Justitie EG, arrest van 31.01.2006, C-503/03, (Commissie vs. Spanje), overweging 44)”

Kort samengevat houdt dit in dat maatregelen ter bescherming van de openbare orde/nationale veiligheid genomen mogen worden, met dien verstande dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling als reden kan worden aangehaald, doch de betrokken administratieve overheid moet eerst nagaan of de houding van de betrokkene hic et nunc (hier en nu) van die aard is dat een beschermingsmaatregel genomen moet worden ten einde de openbare orde te beschermen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besliste immers op datum van 19 april 2010 dat het gevaar dat betrokkene moet vormen voor de openbare orde van actuele aard moet zijn zoals deze bepaalt is in artikel 43 van de Vreemdelingenwet (R.v.V. arrest n° 41.811 van 19 april 2010).

8. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24).

Ze moet immers nog steeds bestaan op het ogenblik dat de maatregel wordt genomen of, indien de maatregel wordt onderworpen aan een rechterlijke controle, wanneer de rechter deze maatregel toetst.

Dergelijke beoordeling is door de verwerende partij evenals enige gedocumenteerde risicotaxatie niet. Dit is een schending van het zorgvuldigheidsprincipe, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

2.2. Met betrekking tot het inreisverbod (tweede bestreden beslissing)

9. De tweede betreden beslissing herneemt de redengeving van het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker verwijst naar wat hieromtrent in vorig punt werd gesteld.

Tweede middel: schending van de materiële motiveringsplicht

10.

Verwerende partij meent dat een inreisverbod van 10 jaar proportioneel is, maar laat na uit te leggen en toe te lichten waarom 10 jaar proportioneel is. Verzoeker kan maar gissen naar het waarom van die 10 jaar, en geen 98 of bijvoorbeeld geen 11 jaar.”

In het eerste middel stelt verzoeker dat de bestreden beslissing steunt op artikel 43, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. In dat geval dient de gemachtigde rekening te houden met het bepaalde in artikel 43, § 2 en dus met de duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie en de bindingen met het land van oorsprong. Verder wijst verzoeker op artikel 45 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel. Hij stelt dat de gemachtigde heeft gewezen op een aantal veroordelingen en daaruit

de conclusie trekt dat verzoeker een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging betekent voor een fundamenteel belang van de samenleving. Verzoeker stipt evenwel aan dat de weigering enkel facultatief is. Het is niet omdat verzoeker voldoet aan de voorwaarden tot weigering zoals meer concreet beschreven in artikel 45 van de Vreemdelingenwet per definitie volgt dat tot een weigering moet overgegaan worden.

Wat betreft de veroordelingen stelt verzoeker dat een loutere schending van een nationale rechtsregel of een strafrechtelijke veroordeling onvoldoende is en de overheid wel kan verwijzen naar de veroordelingen indien de omstandigheden die tot de veroordeling hebben geleid, op het bestaan wijzen van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging voor de openbare orde vormt. Volgens artikel 45, § 2 van de Vreemdelingenwet moet het evenredigheidsprincipe nageleefd worden en moet de weigering uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van het familielid, dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving moet zijn.

Verzoeker vervolgt dat de gemachtigde louter motiveert dat hij een gevaar "kan" betekenen terwijl de wet geen potentieel gevaar maar een vaststaand gevaar vereist. Verder meent verzoeker dat de gemachtigde zich enkel heeft gesteund op de veroordelingen zonder enige verdere duiding waarom er een actueel, reëel en voldoende ernstig gevaar is, waardoor de motiveringsplicht is geschonden. Verzoeker citeert daarbij uit het arrest C-503/03 van het Hof van Justitie van 31 januari 2006 waaruit blijkt dat het Hof heeft gesteld dat het bestaan van een veroordeling enkel dan kan worden weerhouden als uit de omstandigheden die geleid hebben tot die veroordeling een persoonlijke gedraging blijkt die een actuele bedreiging inhoudt voor de openbare orde. De actuele bedreiging kan afgeleid worden uit het feit dat de vreemdeling de neiging vertoont het crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen. Die beoordeling is volgens verzoeker niet gebeurd waardoor hij het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel geschonden acht.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, laat dit de Raad evenmin toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het onderzoek naar het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen.

In casu steunt de eerste bestreden beslissing op artikel 7, eerste lid, 3°, artikel 43, § 1, 2° en artikel 44ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid, 3° luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° [...];

2° [...];

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;"

Artikel 43, § 1, 2° luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :

1° [...];

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.”

Artikel 44ter, § 1 luidt als volgt:

“Wanneer een burger van de Unie of zijn familielid niet of niet meer het recht heeft om op het grondgebied te verblijven, kan de minister of zijn gemachtigde hem, met toepassing van artikel 7, eerste lid, een bevel geven om het grondgebied te verlaten.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 45 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.”

De tweede bestreden beslissing steunt op artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. Wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van een burger van de Unie of zijn familielid, kan de minister of zijn gemachtigde dit bevel met een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk gepaard laten gaan, en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval.”

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de

Burgerschapsrichtlijn; zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/001, 40).

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende maatregelen te nemen aangaande Unieburgers en hun recht van vrij verkeer. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, § 2 van de Vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

Zoals verzoeker aanvoert, kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de maatregel in casu. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar de ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan in bepaalde gevallen uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het verblijfsrecht of een bevel om het grondgebied te verlaten noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28).

Het komt de staatssecretaris toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, in casu de staatssecretaris, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. Hierbij weze herhaald *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63).

In casu kan de Raad verzoeker niet volgen dat de gemachtigde in het licht van de facultatieve bepalingen die artikel 43 iuncto artikel 44ter inhouden, niet zou aangegeven hebben waarom in casu moet overgegaan worden tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten of waarom een inreisverbod moet worden opgelegd op grond van artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet.

Uit artikel 45 van de Vreemdelingenwet blijkt dat - ook al kan de gemachtigde om redenen van openbare orde de binnenkomst en het verblijf weigeren aan een Unieburger op grond van artikel 43 van de Vreemdelingenwet-, dit enkel kan indien het gedrag van de burger van de Unie een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving is. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd en eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen. In die zin vormt artikel 45 bijgevolg een tempering op het bepaalde in artikel 43 van de Vreemdelingenwet. In casu blijkt dat de gemachtigde uitvoerig heeft gemotiveerd waarom sprake is van een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving. Ook in het inreisverbod heeft de gemachtigde uitvoerig gemotiveerd waarom hij een dergelijk gevaar vormt en waarom een inreisverbod van 10 jaar proportioneel wordt geacht.

De gemachtigde heeft concreet toegelicht waarom de omstandigheden die tot de veroordelingen hebben geleid, wijzen op een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde. Hij heeft zich daarbij niet beperkt tot een loutere verwijzing naar de veroordelingen en heeft daarbij ook voor beide bestreden beslissingen het evenredigheidsbeginsel gerespecteerd.

De gemachtigde heeft immers conform het voorgaande rekening gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Hij is ook nagegaan of er sprake is van herhaling of een neiging dergelijk gedrag voort te zetten. Zo wijst hij erop dat verzoeker verschillende keren werd veroordeeld, eens op 6 december 2017 voor diefstal met braak/inklimming en valse sleutels, tot een gevangenisstraf van 12 maanden met drie jaar uitstel; op 29 maart 2018 voor inbreuken inzake drugs tot een werkstraf van 180 uren en tot slot op 15 juli 2020 voor diefstal met geweld, deelname aan bendevoorming, diefstal, poging tot misdad en verkrachting op een meerderjarige tot een gevangenisstraf van 8 jaar met 10 jaar ter beschikkingstelling van de regering. Over de ernst van de feiten stelt de gemachtigde dat deze zeer ernstig en ontoelaatbaar zijn. Hij motiveert dat verzoeker niet in staat was zijn seksuele driften onder controle te houden en geen rekening hield met andermans fysieke, psychische en seksuele integriteit. Verzoeker heeft slachtoffers achtervolgd om hen te verkrachten of te pogen te verkrachten. Een van de slachtoffers werd voorafgaandelijk gedrogeerd om de aanranding en verkrachting te kunnen plegen waarna vervolgens met haar bankkaart door verzoeker geld werd afgehaald. Daarnaast heeft de gemachtigde ook ter beoordeling van het actueel karakter van het gevaar, rekening gehouden met het herhaald karakter van de feiten. Uit het voorgaande leidt de gemachtigde af dat verzoeker op de loer ligt om op het geschikte moment toe te slaan en daarbij geen oog heeft voor de ernstige en traumatiserende gevolgen voor de slachtoffers. De gemachtigde stipt wat betreft de veroorzaakte schade aan dat de feiten niet enkel traumatiserende gevolgen hebben voor de slachtoffers maar ook op de samenleving in haar geheel, hierdoor ontstaat immers de vrees voor vrouwen en jonge niet-vergezeld vrouwen dat ze zich niet meer veilig in het openbaar kunnen bewegen. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden dat de gemachtigde geen enkele duiding zou geven waarom hij door de aard, de ernst en het herhaald karakter van de feiten concludeert tot een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Waar verzoeker valt over het woord “kan” bij de beoordeling van het gevaar, blijkt dat de gemachtigde een zin verder met andere woorden stelt dat het gedrag van betrokkene een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij “betekent”. De bedreiging en het gevaar staan dus wel degelijk vast voor de gemachtigde.

Verder heeft de gemachtigde ook een uitgebreide evenredigheidsbeoordeling gedaan in het licht van de gegevens die verzoeker heeft aangehaald tijdens zijn gehoor. De gemachtigde heeft daarbij rekening gehouden met het feit dat hij verklaart sedert 2014 in België te zijn, een relatie te hebben met Mw. S.S., drie minderjarige kinderen te hebben die bij hun moeder in België wonen, het feit dat die kinderen 1 maal op bezoek zijn gegaan en dat hij ook nog vier andere kinderen heeft in Nederland of Suriname. Hij heeft verder ook een beoordeling gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM, doch geoordeeld dat de familiale belangen van verzoeker ondergeschikt zijn aan de vrijwaring van de openbare orde nu er geen onoverkomelijke hinderpalen zijn om regelmatig contact te houden met de kinderen en nu zijn familie op regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Bovendien verklaarde verzoeker zelf, hetgeen ook blijkt uit het gehoorverslag in het administratief dossier, geen redenen te hebben om niet naar Nederland te kunnen terugkeren.

Verzoeker gaat in het geheel niet in op de beoordeling die de gemachtigde heeft gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM. Hij voert de schending van deze verdragsbepaling aan, maar licht niet toe op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling schendt. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

De Raad acht verder de beoordeling van de gemachtigde in casu in geen geval onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk.

Er blijkt geen schending van artikel 43, § 1 iuncto artikel 45 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, noch van de materiële motiveringsplicht.

Tegen de tweede bestreden beslissing, het inreisverbod, verwijst verzoeker naar het middel uiteengezet tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast acht hij in een tweede middel ook de materiële motiveringsplicht geschonden. Volgens verzoeker heeft de gemachtigde nagelaten toe te lichten waarom

een inreisverbod van 10 jaar proportioneel is en moet verzoeker ernaar gissen waarom de gemachtigde bijvoorbeeld geen 98 of 11 jaar heeft opgelegd.

Wat betreft het eerste middel heeft de Raad reeds uitspraak gedaan hierboven. Anders dan verzoeker voorhoudt, heeft de gemachtigde wel degelijk toegelicht waarom 10 jaar proportioneel is. Blijkens artikel 44nonies, rechtsgrond voor een inreisverbod voor een unieburger, mag de duur van het inreisverbod enkel vijf jaar overschrijden indien verzoeker een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Daarbij moet worden rekening gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval.

Zoals supra reeds aangestipt, heeft de gemachtigde op zorgvuldige en niet kennelijk onredelijke wijze vastgesteld dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. De gemachtigde heeft daarbij rekening gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Hij is ook nagegaan of er sprake is van herhaling of een neiging dergelijk gedrag voort te zetten en is tot de conclusie gekomen dat dit het geval is. De gemachtigde heeft zich daarbij, net zoals voor de eerste bestreden beslissing, aldus niet beperkt tot de opsomming van de veroordelingen. Verder is hij ook opnieuw overgegaan tot een evenredigheidsbeoordeling in het licht van de hogere rechtsnormen waardoor blijkt dat is rekening gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval. Zo heeft de gemachtigde rekening gehouden met zijn verklaring dat hij hier sedert 2014 zou zijn, dat hij een duurzame relatie stelt te hebben en dat hij in België drie minderjarige kinderen heeft, maar weliswaar ook nog vier andere kinderen in Nederland of Suriname. De gemachtigde heeft meegewogen dat de drie kinderen verzoeker maar een maal in de gevangenis hebben bezocht en dat het contact kan onderhouden blijven via korte bezoeken nu de familie het land volkomen regelmatig kan in- en uitreizen. Verzoeker verklaarde eveneens geen medische problemen te hebben. Alles in overweging genomen, kwam de gemachtigde tot het standpunt dat 10 jaar proportioneel is. Anders dan verzoeker voorhoudt, moet de gemachtigde enkel aantonen dat hij op evenredige wijze tot de duur van tien jaar is gekomen en rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak, hij is er niet toe gehouden te motiveren waarom hij geen 11 jaar of meer heeft gegeven. Opnieuw is de Raad van oordeel dat de gemachtigde, ook al heeft hij in casu een zeer lang inreisverbod opgelegd, hierbij wel zorgvuldig en niet kennelijk onredelijk, noch onevenredig is te werk gegaan. Er kan immers niet redelijkerwijs ontkend worden dat de feiten bijzonder ernstig zijn en hebben aanleiding gegeven tot vrij recente zware veroordelingen. Bijkomend blijkt dat de banden met België weliswaar sterk zijn aangezien hij drie minderjarige kinderen heeft maar dat verzoeker enkel wordt verplicht terug te keren naar Nederland en op het Belgisch grondgebied niet wordt toegelaten voor de duur van tien jaar. Zoals de gemachtigde zorgvuldig heeft overwogen, staat dit er niet aan in de weg dat verzoeker het contact met zijn kinderen, die in België verblijven, nog kan onderhouden en blijkt uit verzoeker zijn eigen verklaringen dat hij hoe dan ook nog kinderen heeft in Nederland en Suriname, zodat zijn gezinsleven zich hoe dan ook over verschillende landen uitspreidt. Het weze verder herhaald dat verzoeker de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM in het geheel niet heeft toegelicht, ook niet wat betreft het inreisverbod.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht kan niet aangenomen worden.

In de mate dat verzoeker ook wat betreft de tweede bestreden beslissing de schending aanvoert van de artikelen 43 en 45 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat niet dienstig naar deze artikelen kan verwezen worden aangezien die artikelen niet van toepassing zijn op een inreisverbod.

Het eerste middel is deels onontvankelijk en deels ongegrond voor wat betreft de beide bestreden beslissingen.

Het tweede middel, dat enkel betrekking heeft op het inreisverbod, is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES